

การพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก

Development of Secondary Students Standard 7, English Vocabulary Pronunciation Skills Through Phonics at Wat Bangpakok School

พระณรงค์ ฐานวุฑโฒ (สระแก้ว) ¹

อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน¹

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย¹

Phra Narong Thanawuttho (Srakaew)¹

Lecturer, Department of Curriculum and Instruction¹

Faculty of Education Mahachulalongkornrajavidyalaya University¹

Email: narong_srakaew@hotmail.com¹

บทคัดย่อ

การวิจัย เรื่อง “การพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก” เป็นการวิจัยแบบทดลอง (Experimental Research) มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก 2) เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก 3) เพื่อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนบทเรียน (Lesson Plan) และแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน (Pre-test and Post-test) จากกลุ่มตัวอย่าง 30 คน ตามตารางสุ่มอย่างง่ายของ Krejci & Morgan และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้บริหาร (In-dept interview) 6 คน ผู้วิจัยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย (1) ค่าความถี่ (Frequency) (2) ค่าร้อยละ (Percentage) (3) ค่าเฉลี่ย (Mean) (4) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดำเนินการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่า

1. การพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก มีคะแนนก่อนการเรียนในภาพรวมเฉลี่ยเท่ากับ 8.57 คะแนน และมีคะแนนหลังการเรียนในภาพรวมเฉลี่ยเท่ากับ 14.17 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบผลการทดลอง โดยการทดลองค่า t พบว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ (IOC) (Index of Item – Objective Congruence หรือ IOC) การพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้สื่อโฟนิกส์ จำนวน 10 ข้อ จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 6 คน สรุปและแปลผล พบว่า ค่าเฉลี่ย = 1, การแปลผล พบว่า มีความเหมาะสมสำหรับการจัดการเรียนรู้

3. สรุปค่า (IOC) (Index of Item – Objective Congruence หรือ IOC) แบบทดสอบระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้องของแบบฝึกหัดกับจุดประสงค์ จำนวน 10 ข้อ จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 6 คน พบว่า รวมค่าเฉลี่ย = 6, ค่า IOC = 1.00 การสรุปผล และใช้ได้ทุกข้อ

4. เปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนรายบุคคลก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียน (20 คะแนน) รวม = 257, $\bar{X}$ = 8.57, S.D. = 2.27, และ พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียน (20 คะแนน)รวม = 425, $\bar{X}$ = 14.17, S.D. = 3.17, มีผลต่าง (D) $\sum D$ = 168, $\bar{X}$ = 5.60 และ ผลต่าง² (D^2) $\sum^2$ = 989, $\bar{X}$ = 32.9 โดยวัดจากการประเมินความสามารถ 3 ด้าน คือ ด้านการออกเสียงพยัญชนะ (Consonant Sounds) ด้านการออกเสียงสระ (Vowel Sounds) และด้านการเน้นหนักพยางค์ (Stress)

คำสำคัญ: การพัฒนา, คำศัพท์ภาษาอังกฤษ, สื่อโฟนิกส์, โรงเรียนวัดบางปะกอก

Abstract

The research entitled “Development of Secondary Students Standard 7, English Vocabulary Pronunciation Skills Through Phonics at Wat Bangpakok School. It was Experimental Research. The objectives were namely; 1) To study development of Secondary Students Standard 7, English Vocabulary Pronunciation Skills Through Phonics at Wat Bangpakok School. 2) To compare development of Secondary Students Standard 7, English Vocabulary Pronunciation Skills Through Phonics at Wat Bangpakok School. 3) To study suggestions as concern with development of Secondary Students Standard 7, English Vocabulary Pronunciation Skills Through Phonics at Wat Bangpakok School. The instruments used for the studying were Lesson Plan and Pre-test and Posttest from exemplifying 30 persons using Krejci & Morgan then In-dept interview administrator 6 persons. Researcher used Descriptive Statistics. There were analyzed by 1) Frequency 2) Percentage 3) Mean 4) Standard Deviation for research.

The result of research was found as follows;

1. The development of Secondary Students Standard 7, English Vocabulary Pronunciation Skills Through Phonics at Wat Bangpakok School. It had pre-test points by average as 8.57 and posttest points by average as 14.17 then comparing result t-test found that posttest more point than pre-test by significant as .05.
2. The result outcome from expertise persons about lesson plan (Index of Item – Objective Congruence or IOC) for development English Vocabulary Pronunciation Skills Through Phonics total 10 points from experts' 6 persons. The conclusions had found that = 1, mean appropriate for learning management.
3. The summarizing of lesson test for (Index of Item – Objective Congruence or IOC) from development English Vocabulary Pronunciation Skills Through Phonics total 10 points from experts' 6 persons. The total conclusions had found that = 6, then IOC = 1.00, mean appropriate can use them all points.
4. The comparing point from enable about for development English Vocabulary Pronunciation from pre-test and posttest. It had found that pre-test 20 points total = 257, $\bar{X}$ = 8.57, S.D. = 2.27, then posttest 20 points total = 425, $\bar{X}$ = 14.17, S.D. = 3.17. They were difference (D) $\sum D = 168$, $\bar{X} = 5.60$ and difference² (D^2) $\sum D^2 = 989$, $\bar{X} = 32.9$. There were by evaluation from capability 3 parts as follow, (Consonant Sounds) (Vowel Sounds) and (Stress).

Keyword: Development, English Vocabulary, Through Phonics, Wat Bangpakok School.

1. บทนำ

ในสังคมยุคปัจจุบันเป็นยุคข้อมูลข่าวสารและความรู้ซึ่งมีการเผยแพร่และกระจายออกไปถึงกันทั่วโลก ประเทศต่าง ๆ ต้องการให้พลเมืองของประเทศเป็นบุคคลที่มีความรู้ อย่างไรก็ตามความรู้ที่มีการเผยแพร่ในส่วนใหญ่นั้นใช้ภาษากลางที่เป็นที่รู้จักกันดี อาทิเช่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาจีน ภาษาอาหรับ และภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาอังกฤษนั้น มีอยู่ในหลายประเทศส่งเสริมให้เป็นภาษาที่สองของพลเมือง (ESL) ซึ่งจัดให้มีการเรียนการสอนในประเทศของตัวเอง การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ปัจจุบันเป็นการสอนในด้านต่าง ๆ คือ เน้นทักษะ 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยหลักการสอนใช้วิธีสอนแบบการอ่านเป็นคำและเป็นประโยคซึ่งเน้นการท่องจำคำศัพท์ การแปลความหมายของคำและบทอ่าน จากงานวิจัยด้านการอ่านของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา พบว่า วิธีสอนอ่านเป็นคำทำให้เกิดการบกพร่องด้านภาษาของผู้เรียน โดยเฉพาะการสะกดคำและการอ่าน จึงจำเป็นต้องถอดรหัสตัวอักษรออกมาให้เป็นเสียงเพราะ

สมองของมนุษย์รับรู้หรืออ่านตัวอักษรเป็นเสียงได้ดีกว่าอ่าน ในลักษณะของรูปภาพ หรือรูปตัวหนังสือ การสอนอ่านภาษาอังกฤษที่ได้ผล จึงจำเป็นที่ผู้เรียนต้องรู้จักการปูพื้นฐานใหม่ด้วยการเรียนรู้ข้อแตกต่างของหน่วยเสียงต่าง ๆ ที่ประกอบเป็นคำและการเชื่อมโยงออกมาเป็นหน่วยเสียงกับตัวอักษร (อินทิรา ศรีประสิทธิ์, 2562)

อย่างไรก็ตามปัญหาและอุปสรรคในการศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีหลายประการ การออกเสียงที่ถูกต้องตามเจ้าของภาษานั้นเป็นปัญหาสำคัญ กล่าวคือเสียงภาษาอังกฤษบางเสียงก็ยังคงเป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทย แต่ในทางปฏิบัติผู้เรียนก็อาจจะยังไม่สามารถจำแนกหรือออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ความผิดเพี้ยนหรือผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการออกเสียงนั้น มีตั้งแต่ในระดับที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อความไปจนถึงระดับที่ก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารได้ ในการออกเสียงผู้เรียนชาวไทยมักจะเลือกใช้เสียงที่ตนเองคุ้นเคยและใกล้เคียงกับเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ของตนมาใช้แทนเสียงในภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น การใช้ “ร” ใน ภาษาไทยแทนเสียง “r” ในภาษาอังกฤษในคำว่า rain, rice, right แต่ว่าผู้เรียนเลือกใช้เสียง “l” แทน ก็จะทำให้ความหมายของคำเหล่านี้เปลี่ยนไปเช่น rain กลายเป็น lain, rice กลายเป็น lice และ right กลายเป็น light (พินทิพย์ ทวยเจริญ, 2559 : 8)

การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของนักเรียนไทย เพราะความแตกต่างของระบบเสียงระหว่างภาษาไทย ภาษาแม่กับระบบเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น การรู้แต่คำศัพท์และโครงสร้างเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ นักเรียนบางคนไม่สามารถเรียนรู้การออกเสียงได้เนื่องจากขาดความเข้าใจในเรื่องการเชื่อมโยงตัวอักษรและเสียงที่ไม่คุ้นเคย หรืออ่านออกเสียงผิดและยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงนั้นอีกด้วย ดังนั้น นอกจากการสอนให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องแล้ว การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงก็เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นด้วยเช่นกัน

สื่อโฟนิกส์ หมายถึง วิธีการเรียนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษด้วยการเชื่อมหน่วยเสียง (Phoneme) และสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงเหล่านั้นหรือตัวอักษร (Grapheme) เข้าไว้ด้วยกันเพื่อผสมเป็นคำ โดยไม่ต้องอาศัยการท่องจำ โฟนิกส์ (Phonics) ถือเป็นวิธีการเรียนการสอนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพและกำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างยิ่งในขณะนี้ โฟนิกส์จะเน้นไปที่เสียงของแต่ละตัวอักษร (Letter Sound) รวมถึงความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรต่าง ๆ เพราะเมื่อรู้จักเสียงของตัวอักษรแล้ว เด็ก ๆ หรือผู้ที่ต้องการเริ่มต้นอ่านภาษาอังกฤษก็จะสามารถใช้เสียงของพยัญชนะต่าง ๆ เป็นพื้นฐานในการ “ถอดรหัส” (Decode) ผ่านการประสมเสียง Letter Sound หรือที่เรียกว่า “Blending” เพื่ออ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ ๆ หรือคำที่ไม่คุ้นเคยได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยการท่องจำซึ่งระบบการสอนของไทยนั้นได้ข้ามขั้นตอนที่ 1 และ 2 ออกไป โดยให้เด็กเรียนการจำคำศัพท์โดยที่ไม่ได้เรียนรู้เรื่องโฟนิกส์ก่อน ทักษะในการอ่านโดยวิธีโฟนิกส์เป็นองค์ประกอบสำคัญในการเพิ่มทักษะในการอ่าน และจำเป็นต้องสอนอย่างละเอียดในบริบทที่มีความหมาย

และบูรณาการในวิชาการอ่านและการเขียนซึ่ง สตาล (Stahl. 1998) ได้เสนอหลักการสอนไว้ 7 ประการได้แก่ 1. ควรสอนในวัยเด็กให้เร็วที่สุด 2. เมื่อสร้างความตระหนักในการอ่านตัวอักษรให้แก่เด็ก 3. ต้องสอนจากพื้นฐานของความตระหนักและรับรู้หน่วยเสียง 4. สอนตรงและแจ่มแจ้ง 5. บูรณาการเข้ากับวิชาการสอน 6. เน้นการสอนเพื่อใช้ในการอ่านคำไม่ใช่ท่องจำกฎเกณฑ์ ต่าง ๆ 7. มุ่งสอนเพื่อให้เกิดความคล่องในการสอนและการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยนักเรียนสามารถรู้จักคำทันทีที่มองเห็น

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะภาษามีใช้เป็นเพียงเครื่องมือในการศึกษาค้นหาหาข้อมูลที่ต้องการเพื่อการเรียนและการประกอบอาชีพเท่านั้น แต่ยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารการเจรจาต่อรอง เพื่อการแข่งขันและความร่วมมือ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศยังสามารถสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้คน เพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้อง กรมวิชาการหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพทางความคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และเกิดความมั่นใจในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ รวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ โดยยังคงความภาคภูมิใจในภาษาไทยและนำไปประยุกต์ ควบคู่กันได้อย่างมีประสิทธิภาพในชีวิตประจำวัน

ซึ่งการเรียนการสอนภาษานั้นเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอน ผู้เรียน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอนซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีและวิธีคิดต่าง ๆ โดยได้กำหนดหลักสูตรเนื้อหาวิชาภาษาต่างประเทศไว้เป็นหลักฐานในการเรียนการสอน ซึ่งหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นได้กำหนดสาระการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษไว้คือเพื่อให้ผู้เรียนมีการพัฒนาในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อให้สื่อสารได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะ และฝึกฝนให้นักเรียนมีทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้ใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน ทั้งในงานอาชีพและการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นตามวัยและศักยภาพของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาการฟัง การพูด ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับรายวิชาการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษมีจุดมุ่งหมายหลักคือให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาการฟังภาษาอังกฤษจากเนื้อหาและกิจกรรมของเจ้าของภาษาที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษ การฟังและการพูดในชีวิตจริง และนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 2)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเปรียบเสมือนเปิดประตูสู่โลกกว้าง (English Language is the key to broaden horizon) นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งระดับองค์การบริหารงานส่วนท้องถิ่น

ระดับชาติและนานาชาติ ในท่ามกลางยุคสมัยที่เรียกกันว่าโลกาภิวัตน์ (Globalization) นับแต่ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้าขึ้น เป็นฐานสำคัญสู่ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี ถึงแม้เป็นปรากฏการณ์ที่เริ่มขึ้นในโลกตะวันตก แต่ส่งผลแผ่ขยายไปทั่วทุกมุมโลก เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม ประเพณีวัฒนธรรม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก้าวสู่การเปลี่ยนแปลงไปพร้อม ๆ กับพัฒนาการทางด้านเทคโนโลยี ล้วนแล้วแต่มีภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง ที่มีพัฒนาการเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีถูกนำมาใช้ตอบสนองความต้องการของมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ อย่างหลากหลาย ดังที่เห็นได้อย่างเด่นชัด เช่น เทคโนโลยีถูกนำมาใช้ในกระบวนการติดต่อสื่อสารมีการใช้คำศัพท์ และคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่สามารถสื่อถึงกันได้อย่างไร้พรหมแดน หรือถูกนำมาใช้ในกระบวนการผลิต ที่สามารถผลิตแทบทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามความต้องการของผู้บริโภค (Consumers) ในประเทศต่าง ๆ (International) เกิดการแข่งขันกันพัฒนาเพื่อความก้าวหน้ากันอย่างไม่หยุดยั้ง ส่งผลให้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชากรโลกแทบทุกหย่อมหญ้าต้องก้าวเปลี่ยนตามไป

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต้องเริ่มจากทักษะการฟังและการพูดก่อน (Listening and Speaking) จึงไปสู่ทักษะการอ่านและการเขียน เพราะธรรมชาติของการเรียนไม่ได้เกิดจากการท่องจำ ไม่ได้เกิดจากการเรียนไวยากรณ์ และไม่ได้เกิดจากการทบทวนเพื่อให้ตอบข้อสอบได้ หากเป็นการค่อย ๆ ซึมซับความรู้ความเข้าใจที่เรียกว่าทักษะการฟังและการพูดก่อนทั้งสิ้น

ปัญหาของระบบการศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทย มีสาเหตุมาจากหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ปัญหาจากผู้เรียน เช่น ผู้เรียนไม่เห็นประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะเห็นว่าไม่มีความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จึงทำให้ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน เป็นต้น ปัญหาจากผู้สอน เช่น ผู้สอนไม่มีความรู้ลึกซึ้งในภาษาอังกฤษ ขาดเทคนิคในการสอน ผู้สอนมีภาระหน้าที่เกินกว่าจะสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสอนพิเศษ เป็นต้น ปัญหาจากหลักสูตรและตำรา ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรบ่อย ๆ ผู้สอนปรับการสอนไม่ทัน หลักสูตรมีเนื้อหามากเกินไป เนื้อหาและตำราเรียนไม่น่าสนใจ และที่สำคัญหลักสูตรประกอบด้วยเนื้อหาไม่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของผู้เรียน เป็นต้น

ปัญหาจากสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สังคมของนักเรียนไม่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ จึงทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนออกมาต่ำกว่าเกณฑ์เป้าหมายที่กำหนดไว้ โรงเรียนตั้งอยู่เชิงเขา ผู้ปกครองมีอาชีพหาของป่าขาย รายได้น้อย ฐานะยากจน จึงขาดโอกาสในการส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษกับสื่ออื่น ๆ (วงเดือน ปอศิริ, 2558 : 9)

ปัญหาด้านผู้สอน ได้แก่ ผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบบรรยายยึดตำราเป็นหลัก หรือยึดตัวผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ผู้สอนไม่จัดกลุ่มในการเรียนการสอนและไม่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง ไม่มีการใช้เพลงและเกมในการสอน หรือผู้สอนไม่จบเอกภาษาอังกฤษโดยตรง จึงทำให้ไม่มีความแม่นยำในเนื้อหา การจัดการเรียนการสอน

ไม่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ผู้สอนสนใจเด็กที่เรียนเก่งมากกว่าเด็กอ่อน ไม่สร้างแรงจูงใจในการสอน หรือบางครั้งผู้สอนยังมีภาระงานอื่น ๆ นอกเหนือจากงานสอนปกติมากเกินไป จึงทำให้มีเวลาในการเตรียมการสอนได้ไม่ดีพอ เป็นเหตุให้ผู้สอนจัดการเรียนการสอนได้ไม่เต็มที่

ปัญหาด้านผู้เรียน เวลาเรียนไม่ช่วยเหลือกัน เด็กที่เรียนเก่งภาษาอังกฤษชอบจับกลุ่มกับเด็กเก่งด้วยกัน จึงทำให้เด็กที่อ่อนถูกทอดทิ้ง ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน นอกจากนี้ในเวลานั่งเรียน เด็กเก่งและเด็กที่เรียนปานกลางชอบนั่งข้างหน้า ส่วนเด็กอ่อนชอบนั่งข้างหลัง

ปัญหาด้านการวัดและประเมินผลในระหว่างการเรียนการสอน ไม่มีการประเมินผลเพื่อสะสมคะแนน แต่จะแบ่งการประเมินเป็นภาคปฏิบัติกับภาคความรู้แบบ 50/50 ไม่ต่อเนื่อง จึงทำให้ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้น และขาดแรงจูงใจในการเรียน นอกจากนี้บางทีผู้สอนออกข้อสอบไม่ครอบคลุมจุดประสงค์ตามหลักสูตร (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2559 : 6-7)

จากสภาพของปัญหาความเป็นมาและความสำคัญดังที่ได้กล่าวมา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษา เรื่อง การพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก นำไปใช้ปรับปรุงการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในอนาคต และเพื่อนำข้อค้นพบจากการวิจัย เสนอปรับใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาเป็นแนวทางส่งเสริมการทำงานที่ดียิ่งขึ้น ต่อวิถีการดำเนินชีวิตประจำวันนำไปสู่การอยู่ร่วมประชาคมอย่างสันติสุขยิ่งขึ้นไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก

2.2 เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก

2.3 เพื่อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก

3. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก เพื่อให้การวิจัยบรรลุวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการวิจัย แบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้ คือ

- 1) ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์โดยอ้างอิงตามหลักสูตรแกนกลางของกระทรวงศึกษาธิการและหลักสูตรสถานศึกษา
- 2) ศึกษาความคิดเห็นของการพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก
- 3) ศึกษาข้อดีการพัฒนาทักษะการฟังนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก
- 4) ศึกษาข้อเสียของการพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก
- 5) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการขับเคลื่อนการพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก
- 6) ศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก

3.2 ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านแหล่งข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ

- 1) หนังสือการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป คู่มือการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการสอนภาษาอังกฤษ
- 2) เอกสารคู่มือแนวทางการดำเนินงานโครงการทักษะการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษจากกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ สภาการศึกษาแห่งชาติเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แผนการศึกษาแห่งชาติ
- 3) จากการสัมภาษณ์ (Interview) ผู้บริหาร คณะครูอาจารย์ และผู้ปกครอง ผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholders) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก

3.3 ขอบเขตด้านตัวแปร

- 1) ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่ ข้อมูลแบบทดสอบที่ได้จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก จำนวน 3 ห้องเรียน ๆ ละ 11 คน รวมเป็นกลุ่มประชากร จำนวน 33 คน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเพื่อการวิจัยตามตารางสำเร็จรูปของ Krejci & Morgan จำนวน 30 คน
- 2) ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก

3.4 ขอบเขตด้านพื้นที่ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านพื้นที่ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ โรงเรียนวัดบางปะกอก สังกัดสำนักงานเขตราชวัตรบวรณะ กรุงเทพมหานคร

4. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

4.1 ผลจากการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของนักเรียนและกำลังเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนวัดบางปะกอก

4.2 ผลจากการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานในการพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก

4.3 ผลจากการวิจัยทำให้ได้แนวทางข้อมูลในการส่งเสริมการพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก

4.4 ผลจากการวิจัยทำให้นักเรียนได้นำหลักการฟังภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้

5. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก ผู้วิจัยกำหนดรูปแบบการวิจัยแบบทดลอง (Experimental Research) โดยศึกษาตามระเบียบวิธีการวิจัย ดังนี้

1. แผนการเรียนรู้ ที่สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางและหลักสูตรสถานศึกษาจำนวน ๕ แผน พร้อมแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน (Pre-test and Post-test) จำนวน 20 คำศัพท์ เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของการพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก

2. แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept interview) คณะผู้บริหาร ผู้ปกครอง จำนวน 6 คน เพื่อนำข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก มาดำเนินการหาค่าเฉลี่ยและสรุปตามหลักการวิจัย

6. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อโพนิกส์ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1) ศึกษาจากหนังสือเรียน แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อหาเนื้อหาที่สอดคล้องกับบทเรียนที่กำหนดไว้
2) ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาจากหนังสือเรียน New World 1 ที่ได้รับอนุมัติจากกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการและคัดเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ. 21101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3) ศึกษาวิธีการสอนการอ่านออกเสียงแบบโพนิกส์

4) เขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเตรียมความพร้อม (Warm-Up) เป็นขั้นที่ผู้สอนเตรียมความพร้อมของผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมที่สนุกสนานและสร้างความสนใจแก่ผู้เรียน เช่น การใช้เกมทางภาษา การใช้กิจกรรม เพลงที่เกี่ยวข้องกับตัวอักษร

ขั้นที่ 2 การรับรู้และจำแนกหน่วยเสียง (Letter and Sound Recognition) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจำแนกเสียงพยัญชนะและสระ โดยให้ผู้เรียนฟังหน่วยเสียงของตัวอักษรหรือกลุ่มตัวอักษรและออกเสียงหน่วยเสียงตามที่ได้ยิน

ขั้นที่ 3 การเชื่อมโยงตัวอักษรกับหน่วยเสียง (Letter and Sound Correspondence) เป็นขั้นที่ผู้สอนแสดงตัวอักษรหรือกลุ่มตัวอักษรของหน่วยเสียงและออกเสียงให้ผู้เรียนฟังเป็นตัวอย่าง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตาม

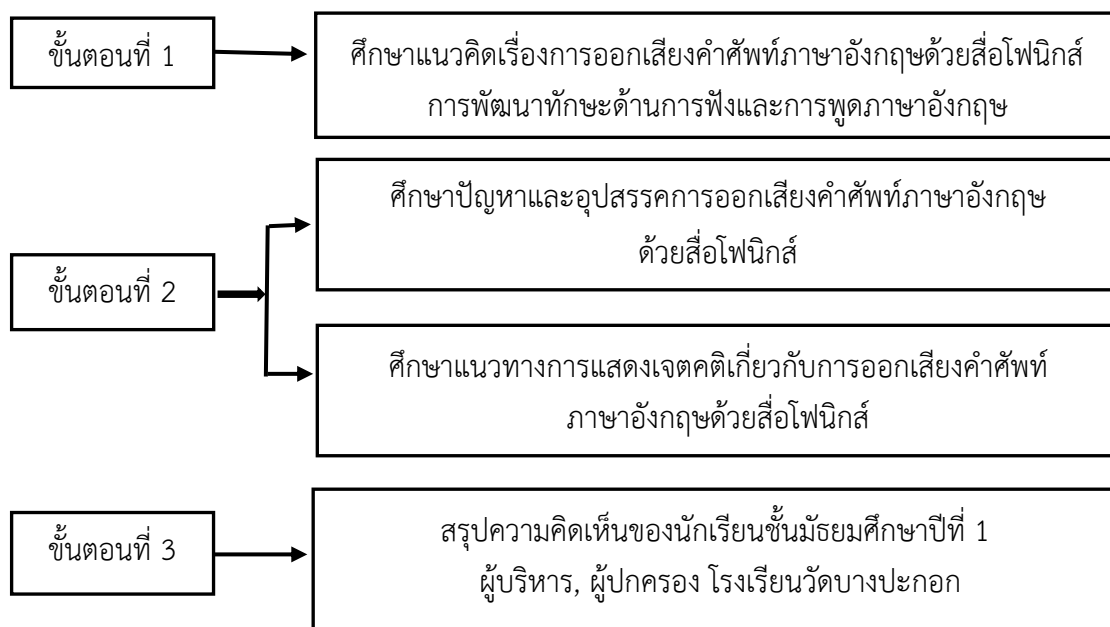
ขั้นที่ 4 การผสมหน่วยเสียงให้เป็นคำ (Blending Phonemes) เป็นขั้นที่ผู้สอนออกเสียงและสาธิตการผสมหน่วยเสียงให้เป็นคำและให้ผู้เรียนฝึกผสมเสียงที่ได้ฟังให้เป็นคำเช่น /c/a/t/= cat ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ทำกิจกรรมทางภาษาและเรียนรู้ความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร เช่น การเล่นเกมออกเสียงกับเพื่อนในชั้นเรียน

ขั้นที่ 5 การแยกหน่วยเสียงในคำ (Segmenting Phonemes in Word) เป็นขั้นที่ผู้สอนสาธิตการแยกหน่วยเสียงแต่ละเสียงที่อยู่ในคำและให้ผู้เรียนแยกหน่วยเสียงที่อยู่ในคำเช่น sit = s/i/t

ขั้นที่ 6 การทำความเข้าใจความหมายของคำ (Understanding Meaning of Word) เป็นขั้นที่ผู้สอนใช้การแสดงท่าทางสิ่งของหรือรูปภาพเพื่อสื่อความหมายของคำโดยซ้ำ ๆ อย่างน้อย 3 ครั้ง หรือ จนกว่าผู้เรียนจะสามารถตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย สิ่งของ หรือรูปภาพที่สัมพันธ์กับความหมายของคำศัพท์

ขั้นที่ 7 การอ่านออกเสียงและระบุความหมายของคำศัพท์ (Reading and Identify Meaning of Word) เป็นขั้นที่ผู้เรียนอ่านออกเสียง คือแยกหน่วยเสียงในคำและผสมหน่วยเสียงให้เป็นคำด้วยตนเองแล้วอ่านออกเสียง พร้อมทั้งระบุความหมายของคำที่ออกเสียงนั้น โดยการตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย สิ่งของหรือรูปภาพ

ขั้นตอนวิธีการดำเนินการวิจัย สามารถสรุปได้ดังแผนภาพ ต่อไปนี้

7. สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังจากที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ โดยวัดจากความสามารถ 3 ด้าน คือ ด้านการออกเสียงพยัญชนะ (Consonant Sounds) ด้านการออกเสียงสระ (Vowel Sounds) และด้านการเน้นหนักพยางค์ (Stress)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบใช้ห้องเรียนเป็นฐานการสุ่ม (Cluster Random Sampling) กับนักเรียนที่กำลังศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 21101) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนวัดบางปะกอก ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ โดยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแผนการจัดการเรียนรู้แบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน และแบบประเมินความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับผู้ประเมิน 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการออกเสียงพยัญชนะ (Consonant Sounds) การออกเสียงสระ (Vowel Sounds) และการเน้นหนักพยางค์ (Stress)

ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง 3 สัปดาห์สัปดาห์ละ 1 คาบเรียน รวมทั้งสิ้น 3 คาบเรียน ทั้งนี้ไม่รวมระยะเวลาในการทดสอบก่อนและหลังเรียน 2 คาบ รวมระยะเวลาในการทดลองและทดสอบตลอดการวิจัยทั้งสิ้น 5 สัปดาห์หรือ 5 คาบชั่วโมงเรียน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์

ภาษาอังกฤษในการประเมินความสามารถทั้ง 3 ด้าน ทำให้ได้ผลคะแนนเฉลี่ยหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองอยู่ที่ 8.57 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยหลังการเรียนอยู่ที่ 14.17 คะแนน โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นที่ 5.6 คะแนน แสดงว่านักเรียนตามกลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการทางความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากการใช้สื่อโฟนิกส์

สรุปได้ว่า แนวทางการพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก ตามทักษะผลการทดลองตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ในด้านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น 1) กิจกรรมการจับคู่ (Matching) 2. กิจกรรมการฟังเสียง (Listening Sound) และ 3. กิจกรรมการออกเสียง (Stress) ซึ่งผู้บริหารจะต้องให้การสนับสนุนทางวิชาการด้วยความเป็นกัลยาณมิตร มีความมุ่งมั่นปรารถนาดี เต็มใจที่จะช่วยเหลือบุคลากรอย่างเต็มความสามารถ เมื่อมีปัญหาติดขัดหรือขัดข้องด้านเอกสาร ก็คิดหาวิธีแก้ไข ช่วยคลี่คลายปัญหาให้บุคลากรและนักเรียนได้รับความพึงพอใจที่ดี ความซาบซึ้งประทับใจในการให้บริการงานวิชาการในโรงเรียน ย่อมเพียงพอที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจแก่บุคลากรทุกคนในโรงเรียนได้ ดังนั้น การบริหารงานวิชาการเป็นหัวใจสำคัญของสถานศึกษาหรือโรงเรียน โรงเรียนจะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับการบริหารงานวิชาการทั้งสิ้น ผู้บริหารจำเป็นต้องมีหลักการในการบริหารงานด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพ งานวิชาการมีขอบข่ายกว้างขวางมากในการบริหารงานแต่ละอย่าง จึงมีเทคนิคและหลักการที่แตกต่างกันไปในรายละเอียดของงาน จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง โดยสิ่งหนึ่งที่จะบริหารงานวิชาการ เพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลและเกิดความเจริญก้าวหน้าจนสามารถสร้างความสำเร็จให้เกิดขึ้นกับชีวิตสืบไป

8. ข้อเสนอแนะ

การพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบางปะกอก ผู้วิจัยได้ค้นพบสิ่งใหม่ที่มีประโยชน์ต่อการสอนออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อโฟนิกส์และมีข้อเสนอแนะดังนี้

8.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย หน่วยงานภาครัฐและสถานศึกษาควรมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อย่างต่อเนื่องเพื่อการพัฒนาการศึกษายิ่ง ๆ ขึ้นไป

8.2 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

8.2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อโฟนิกส์เป็นการช่วยกันระหว่างครูกับนักเรียนในการฝึกออกเสียงพยัญชนะ (Consonant Sounds) การออกเสียงสระ (Vowel Sounds) การเน้นหนักพยางค์ (Stress) และการฝึกวิเคราะห์เสียงตามหลักการออกเสียง ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจหลักการออกเสียงได้

อย่างถูกต้อง ก่อนการออกเสียงด้วยตนเอง ดังนั้นครูผู้สอนจึงช่วยนักเรียนในการวิเคราะห์เสียงตามหลักการออกเสียงเพื่อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจมากยิ่งขึ้น

8.2.2 การนำชุดฝึกทักษะโฟนิक्सของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

8.2.3 รูปแบบของแบบฝึกทักษะ ครูสามารถประยุกต์ใช้ได้หลากหลายวิธี เช่น ฉายบนโปรเจ็คเตอร์หรือเพิ่มลูกเล่นอื่น เช่น แทรกไฟล์เสียง เป็นต้น

8.2.4 มีการประยุกต์ใช้สื่อการจัดการเรียนการสอน เช่น แอปพลิเคชันต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการออกเสียงมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพิ่มมากขึ้น เพื่อพัฒนากระบวนการจัดการสอนให้มีความน่าสนใจเพิ่มขึ้น

8.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

8.3.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน เพื่อแก้ไขปัญหาในการจัดการเรียนการสอน หรือเพื่อศึกษาเป็นกรณีตัวอย่าง

8.3.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ (Final sound) เนื่องจากเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนและคนไทย เพราะในภาษาไทยไม่มีการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ

8.3.3 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านออกเสียงประโยค เพื่อให้นักเรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

9. เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและวัสดุภัณฑ์.

กาญจนา มานิตย์. (2559). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกมชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ชุตินา อินทรพาณิชย์. (2559). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีที่เรียนโดยการเรียบเรียงแบบร่วมมือที่มีขนาดกลุ่มย่อยต่างกัน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.

พินทิพย์ ทวยเจริญ. (2559). *การผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และการสอนแบบโดยรวมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงความเข้าใจในการอ่านการเขียนสะกดคำและความคิดเห็นต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. วิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- วงเดือน ปอศิริ. (2558). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโดยใช้การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาประถมศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อาจารย์ ศิริรัตนศักดิ์. (2561). กรณีศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ชุดการสอนจอลี่โฟนิคส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อินทิรา ศรีประสิทธิ์. (2562). การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการแบบโฟนิกส์. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. วิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.